

Έλλειψη ανοχής στη δίχως λόγο αντοχή, οδηγεί στην αποχή
Κι όμως

Ένα μέρος μου μόνο βρίσκεται εδώ
Ένα μικρό μέρος
Το σύμπτωμα είναι η αίσθηση απουσίας
Μοιάζω αφηρημένος και αδιάφορος
Είμαι σε ένα σημαντικό βαθμό απών

Το ότι ένα μεγάλο μέρος μου απουσιάζει δεν είναι κάτι καινούριο
Το ότι η μισή μου καρδιά βρίσκεται στα παιδιά μου είναι κάτι το οποίο, όχι μόνο
έχω αποδεχτεί ως μέρος της πραγματικότητας που δημιούργησα, αλλά και το έχω
αγαπήσει ως μέσο που μου δίνει τη δυνατότητα να έχω στην πραγματικότητα αυτή
ένα μέρος τους

Το καινούριο δεν έρχεται λοιπόν από αυτό
Νομίζω ότι αυτή η αίσθηση απουσίας έχει κορυφωθεί διότι κουράστηκα να
υπομένω τα συνεχόμενα προβλήματα, που φανερά πλέον συντάσσονται απέναντι
στη συνέχειά μου, δομώντας ένα διαπραγματέυτο και απολύτως δικαιολογημένο
άγχος

Η αντοχή μου απέναντι σε αυτό το άγχος είναι που έχει μειωθεί, αναγκάζοντάς με
να προτιμώ σε έναν βαθμό να απουσιάζω από αυτή την πραγματικότητα και κατ'
επέκταση και από αυτό το άγχος

Για την ακρίβεια, δεν είναι η αντοχή μου που αδυνατεί

Αυτή αισθάνομαι πως έχει και μπορεί ακόμα πολύ να αντέξει

Μα είναι η ανοχή μου απέναντι σε αυτή την χωρίς λόγο και νόημα αντοχή, που έχει
αυξηθεί, επίσης σε βαθμό διαπραγματέυτο

Δε βρίσκω πια τον λόγο να ανέχομαι να αντέχω όλο αυτό το βάρος, τη στιγμή που
όποια κι αν είναι κάθε φορά η εξέλιξη, καμία ελπίδα δεν καρποφορεί

Ποιος ο λόγος να υπομείνεις ένα άγχος, όταν το φως παραμένει μακριά;

Ο λόγος αντοχής απέναντι στο άγχος, αλλά και ο λόγος ύπαρξής του είναι ακριβώς η
σκέψη των πιθανών αλλαγών της πραγματικότητας

Ο φόβος του να χάσεις κάτι, ή η ελπίδα ότι θα το αποκτήσεις

Μα, στη δική μου περίπτωση, δεν έχω την ευτυχία να δικαιούμαι να ελπίζω ... ούτε
καν να φοβάμαι

Μετά από τόσο καιρό, η κατάσταση παραμένει αναλλοίωτη

Μοιραία λοιπόν, προτιμώ να απέχω

Με απασχολεί λιγότερο η πραγματικότητα

Δεν το κάνω συνειδητά

Απλά, δεν βρίσκω λόγο να συνειδητοποιώ συνεχώς το μη μεταβλητό

Κι αφού είναι έτσι, τότε γιατί γράφω;
Ποιος ο λόγος να περιγράψει κανείς κάτι τόσο στάσιμο, που μοιάζει νεκρό;
Γράφω διότι την ίδια στιγμή που αντιλαμβάνομαι αυτή την τάση
αποστασιοποίησης, δεν θέλω να την αφήσω να ολοκληρωθεί
Είναι ένα μέρος της πραγματικότητας που αγαπάω
Ένα μέρος της που θέλει να με κρατήσει
Ένα μέρος μου
Είναι ο ήλιος μου
το φως μου
το κορίτσι μου
Είναι η ζωή μου
Κράτα με ζωή μου
Κράτα με